

Імперія штормів (Трон зі скла #5)

КУПИТИ

Довгий шлях до трону для Аеліни Ґалатинії лише починається, а на обрії вже збираються хмари війни. Вірність вивірена та куплена, друзі втрачені й знайдені, а озброєні магією дедалі ворожіші до тих, хто її не має. Заклявшись серцем принцові-командиру, що стоїть поруч, і присягнувши народові, який прагне врятувати, Аеліна бере зглибока свою силу, щоб захистити тих, кого любить. Та коли чудовиська виринають із жахів минулого, темні сили готуються привласнити її світ. Аеліна рятується у відчайдушному пошуку, що може забрати більше, ніж принцеса здатна віддати. Попереду вибір, чим і ким вона ладна пожертвувати заради миру.

Присмерк

Зубаті схили Чорних гір пульсували від гупання в кістяні барабани, відколи заграла зоря.

Стоячи на скелястому виступі, де від сухого вітру стогнав її військовий намет, принцеса Ілена Галатінія весь день спостерігала за армією моторошного володаря, яка непроглядними потоками стікала з тих гір. А тепер, коли сонце давно сховалося за небокрай, схили та долина внизу замерехтіли ворожими багаттями, немов зірчаста ковдра.

Скільки ж було тих багать — без ліку-міри, як порівняти з тими, що палали з протилежного боку долини.

Не потрібен був її слух фе, щоб почути молитви людської армії, убрані в слова чи полишені німими. Вона й сама молилася кілька разів за останні години, хай і знала, що відповіді не дістане.

Ілена ніколи не думала про те, де помре — ніколи не допускала думки, що це станеться так далеко від помережаної зеленню тверді Террасену. Що її тіло не поглине погребальне вогнище, а жеруть монстри моторошного володаря.

Не буде навіть пам'ятного каменя, який повідав би світові, де принцеса Террасену зустріла свою смерть. Ні для кого з них не буде.

— Відпочинь, зашелестів ротий голос позаду, від входу до намету.

Ілена озирнулася, пасма розкуйовдженого сріблястого волосся зачепилися за луски її вигадливого шкіряного обладунку. Але Гевін понурим поглядом уже озирає дві армії, що розкинулися внизу. На тій вузькій чорній смузі розмежування, яка невдовзі буде порушена.

А сам Гевін попри свої поради відпочити не знімає обладунку вже кілька годин поспіль, відколи ввійшов до їхнього шатра. Лише кілька хвилин тому його воєнні радники нарешті покинули намет, з мапами в руках і без крихти надії в серцях. Ілена відчувала в них його — запах страху. Відчаю.

Гевінові кроки були безшелесні завдяки рокам блукання дикими землями півдня, він заледве чутно ступав по сухій кам'янистій землі, наближаючись до її самотньої чатівні. Ілена знову повернулася обличчям до міріад ворожих багать.

Чоловік хрипко мовив:

— Загони твого батька ще можуть встигнути.

Сміховинна надія. Її безсмертний слух вихоплював кожнісіньке слово за ті години дебатів, що бурхливились у наметі позаду.

— Ця долина тепер — пастка смерті, — відповіла Ілена.

І це вона привела їх усіх сюди.

Ґевін не спромігся на відповідь.

— І зоря, — продовжила Ілена, — вмиє її кров'ю.

А воєвода біля неї не зронив ані слова. Як же рідко Ґевін це робив — мовчав. Ані проблиску тієї неприборканої люті в його злегка опуклих очах, кошлате каштанове волосся мляво обвисло. Ілена силувалася пригадати, коли хтось із них востаннє лежав у ванні.

Ґевін повернувся до неї з тим відвертим поглядом, яким миттєво її обеззброїв, ще коли вона вперше побачила його в коридорі батькового замку майже рік тому. Вічність тому.

Такий інший час, інший світ: коли землею стелилися співи та світло, коли магія не тремтіла в навислій тіні Еравана та його солдатів-демонів. Вона питала себе, як довго протримається Оринт, щойно різня тут, на півдні, скінчиться. Питала себе, чи спочатку Ераван зруйнує сяйний батьків палац на вершині гори, чи спалить королівську бібліотеку — залишить від її серця та вікових знань лише попіл. А затим спалить і народ.

— Світанок лише за кілька годин, — промовив Ґевін попри скуте горло. — Достатньо часу, щоб тобі втекти.

— Вони розтерзають нас на шматки, перш ніж нам вдасться прокласти шлях...

— Не нам. Тобі. — Мерехтливе багаття висвітлило на його смаглявому обличчі полегшення. — Тобі самій.

— Я не покину ні цих людей, — її пальці ледь торкнулися його, — ані тебе.

Жоден м'яз на Ґевіновому обличчі не смикнувся.

— Ранку не уникнути. Як і кровопролиття. Ти підслухала, що переказали посланці, — я це знаю. Анієлле залите кров'ю. Наші спільники з півночі розбиті. Армія твого батька занадто далеко. Ми всі помremo ще до того, як сонце повністю викотиться на небосхил.

— Ми попри все помremo одного дня.

— Ні. — Ґевін стиснув її руку. — Я помру. Ті люди там, унизу, — вони помруть. Від меча або ж від часу. А от ти... — Його погляд ковзнув до

витончених загострених вух — спадщини її батька. — Ти можеш прожити століття. Тисячоліття. Не викидай цей шанс заради приреченої битви.

— Я радше помру завтра, аніж проживу тисячу років із тавром боягузки.

Але Гевінів погляд уже прикипів до долини. До його війська, до останньої лінії оборони від орди Еравана.

— Стань за шеренгами свого батька, — зненацька мовив він, — і долучись до битви звідти.

Ілена гучно глитнула.

— У тому нема сенсу.

Гевін повільно перевів на неї погляд. Після всіх цих місяців, після всього часу вона зізналася:

— Батькова сила вичерпується. Згасає вже десятиліттями. Світло Мейли тьмяніє в ньому з кожним днем. Він не може виступити проти Еравана та перемогти.

І перед її приреченим від'їздом сюди батько мовив до неї: «Моє сонце сідає, Ілено. Упевнись, що твоє все-таки зійде».

Обличчя в Гевіна сполотніло.

— І ти вирішила змовчати про це?

— Я вирішую сказати зараз, Гевіне, бо для мене надії немає, дарма... втечу я сьогодні чи битимуся завтра. Континент упаде.

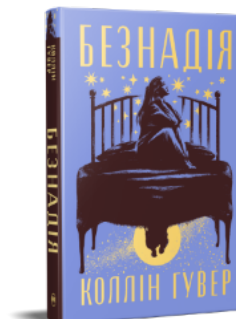
Рекомендована література

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

Попіл і проклятий зірками король (Корона Ніаксії #2)

Безнадія

Блок D

Чоловік на ім'я Уве

Природа всіх речей

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ